

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΕΑΡΛ Β. ΣΚΩΤΤ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

Μόλις πρό ολίγων ημερών ακόμη, είχα καταταχθῇ στο σώμα της 'Αστυφυλακής.

Τοποθετήθηκα στο 23ο 'Αστυνομικό τμήμα της Νέας 'Υορκης, ανέλαβα άμέσως υπηρεσία και το μέλλον ξανοιγόταν ρόδινο μπροστά μου. 'Ημουν νέος, είχα μεγάλο ζήλο στο έπάγγελμά μου κι' άσφαλώς δέν θα άργούσα πολύ νά προθιθαστώ σέ άνώτερους βαθμούς.

Τρείς ήμέρες μετά την παρουσίασί μου στο Τμήμα, έτυχε νά όρισθώ «άστυφύλαξ της υπηρεσίας». Τά έπίπονά αυτά καθήκοντά μου, μέ κούρασαν έξαιρετικά καθ' όλη την διάρκεια της ήμέρας, σάν αρχάριος πού ήμουν κιόλας.

Έτσι, κατά το θράδυ, όταν παράδωσα πειά υπηρεσία στον αντικαταστάτή μου, ήμουν κυριολεκτικώς πτώμα.

—'Α, θά κάνω πρώτα ένα λουτρό! σκέφθηκα μέ ανακούφισι, ένώ γδυνόμουν στον κοιτώνά του Τμήματος. 'Υστερα, θά ξαπλώσω στο κρεβάτι μου, και θά κοιμηθώ βαθιά και μονορούφι, ως το πρωί!

Πραγματικά, μισόγυμνος σχεδόν, πήρα μία μεγάλη πετσέτα, ένα κομμάτι σαπουνιού, και λίγο καννάβι για το σαπουνισμα του κορμιού μου, και κατέβηκα στο ισόγειο. Έκεί, στο βάθος ενός μισοσκότεινου διαδρόμου, θρισκόντουσαν τρία ως τέσσερα μικρά δωμάτια, τά όποία είχαν πρόχειρες έγκαταστάσεις λουτρού, προς χρήσιν των άστυφυλάκων του Τμήματος.

Ήταν άσυνήθιστη ή νυχτερινή εκείνη ώρα, για λουτρό. Έτσι, θρήκα άδεια όλα τά δωμάτια αυτά. Έτοιμάσθηκα νά μπώ στο πιο εύρύχωρο και άνετο, αλλά θηματισμοί ανθρώπων πού άνέβαιναν μία πέτρινη σκάλα, μ' έκαναν νά σταθώ.

Ήσαν τρείς συνάδελφοί μου. Άνέβαιναν λαχανιασμένοι άπ' το υπόγειο και σκούπιζαν τόν ιδρώτα άπ' τά κόκκινα πρόσωπά τους, ξεφυσώντας άπό κούρασι κι' άπό την άνυπόφορη κουφόθρασι της καλοκαιριατικής αυτής θραδυάς.

Χαμογελαστός και θέλοντας νά τους πειράξω, ρώτησα:

—Σκάβατε κάτω, και κουρασθήκατε τόσο πολύ;

—Κάναμε κάτι χειρότερο! μου έίπε ένας τους, ό Σνόου, θλαστημώνας. Κατεβάσαμε ένα πτώμα, κάτω στο δροσερό υπόγειο!..

—Πτώμα; μουμούρισα, ανατριχιάζοντας έλαφρά.

—Ναί! Ξανάπε ό Σνόου. Κάποιον μεσόκοπο, τόν έκανε λυώμε πρό ολίγου ένα θαρύ λεωφορείο. Τόν συμμαζέψαμε σ' ένα τσουβάλι, τηλεφωνήσαμε στο νεκροτομείο, αλλά ήταν κλειστό πειά...

Έτσι, θά τόν πάμε αύριο πρωί εκεί, για νά αναγνωρισθῇ, για δέν θρήκαμε κανένα χαρτί ταυτότητος άπάνω του... Προσωρινά λοιπόν, κι' έπειδή είνε πολλή ζέστη, τοποθετήσαμε το πτώμα το άτυχου αυτού άγνώστου κάτω στο δροσερό υπόγειο!... Πού θά βρίσκαμε καλύτερο ψυγείο;...

Οί τρείς συνάδελφοί μου άπομακρύνθηκαν. "Εμείνα μόνος. Έρ-

ριξα μία ματιά άθελου φόβου, στο μαύρο άνοιγμα της σκάλας του σκοτεινού υπογείου, εκεί στο βάθος του διαδρόμου, λίγα βήματα μπροστά μου. Κι' άνασηκώνοντας ύστερα μέ προσποιητή άδιαφορία τους ώμους μου, μπήκα στο δωμάτιο του λουτρού.

Κάθησα αρκετή ώρα, μέσα στη μπανιέρα. Το ζεστό νερό, και το ψυχρό κιτόπιν, ανακούφισαν τά τεντωμένα νεύρα μου. Τά άπαίσια και άδιάφορα λόγια των συναδέλφων μου, δέν πείζαν τώρα τόσο πένθιμα την ψυχή μου, όσο πρίν. 'Ωστόσο το μυαλό μου δέν ξεκολλούσε άπ' το οίκτρο έκείνο πτώμα του δυστυχισμένου άγνώστου...

Τό φανταζόμουν παραμορφωμένο κι' αίματόφυρτο χάμω στην άσφαλτο, νά σφαδάζη κάτω άπ' τους πελωρίους τροχούς του λεωφορείου. Και τό φανταζόμουν έπίσης, νά κοιτάται τώρα άψυχο, σ' ένα ξύλινο ράφι του ύγρου υπογείου κάτω, περιμένοντας νά τό ξαπλώσουν αύριο στο κρυερό μαρμάρινο τραπέζι του νεκροτομείου...

Φιλοσοφώντας έτσι για την ματαιότητα αυτού του κόσμου, άποτελείωσα τό μπάνιο μου. Ντύθηκα και βγήκα στον διάδρομο. Άντί όμως ν' άνεβώ, στον κοινό μέ τους συναδέλφους μου μεγάλο κοιτώνά του Τμήματος, στάθηκα στον διάδρομο άναποφάσιςτος...

Τό μαύρο χάσμα της σκάλας του υπογείου, μέ τραβούσε άκατανίκητα. Ένοιωθα μέσα μου την παράλογη, την άλλόκοτη έπιθυμία, ν' άντικρύσω τό άμορφο κι' αίματωμένο πτώμα του άγνώστου. 'Ο θάνατος μέ τό μυστήριό του τό τόσο έπιβλητικό,

μ' έσπρωχνε άθελά μου προς τό θρωμερό αυτό υπόγειο, τό όποίο — σπάνια χρησιμοποιούμενο τώρα άπό μäs — ήταν άλλοτε άποθήκη κρασιών ενός μεγάλου πλαινου έστιατορίου, κλεισμένου άπό μήνες πρίν.

Τό υπόγειο ήταν βαθυσκότεινο. Δέν είχε έγκατάστασι ήλεκτρικού φωτός. Έπίσης, έγώ είχα ξεχάσει στον μανδύα μου, τό ήλεκτρικό φανάρι μου.

Πώς θά κατέβαινα λοιπόν, κάτω στη μουχλιασμένη αυτή σκοτεινιά;... Και τί θά μπορούσα νά βλέπα;

Ώστόσο, δέν έννοούσα και νά φύγω. Ψάχτηκα μηχανικά και βρήκα τά σπέρτα μου στην τσέπη του πανταλονιού μου. 'Η άνακάλυψι αυτή, μουδωσε θάρρος. Προχώρησα, κατέβηκα αρκετά σκαλοπάτια της στριφογυριστής αυτής πέτρινης σκάλας κι' άντίκρυσά τότε θαθύ σκοτάδι πειά μπροστά μου.

Έτριψα ένα θειαφόσπιρτο στον τοίχο, και τό άναψα. Τό λιγοστό του φως — άπαίσιο στη μαύρη σκοτεινιά πού μέ τριγύριζε — μέ βοήθησε ώστόσο νά κατεβώ και τά υπόλοιπα σκαλοπάτια. Μία βαρεία μυρωδιά μούχλας χτύπησε τά ρουθούνια μου, κι' άρχισε νά μέ ζαλίζει. Τό κορμί μου φρεσκοπλυμένο στο ζεστό μπάνιο, τινάζόταν ανατριχιασμένο μέσα στην κρυερή εκείνη ύγρασία...

Στεκόμουν και τέντωνά τ' αυ-

τιά μου. Κάτι αλλόκοτα, σιγαλά και μυστηριώδη γκρινιάσματα, από αρκετές στιγμές τώρα μου χτυπούσαν στα αυτιά. Θροίσματα άστραπιαία, τριξίματα ανεξήγητα, φωνίτσες ανατριχιαστικές και πάμπολλες, άκουγόντουσαν όλόγυρά μου.

— Ποντίκια να είναι άρα γε; μουρμούρησα μέσα μου.

Και παρευθής αναπήδησα, τινάζοντας θίαια το χέρι μου: Το σπέρτο είχε καή πειά, κι' ή φλόγα του μου είχε κάψει όδυνηρά τα δάχτυλα.

“Εμεινα λίγες στιγμές στη σκοτεινιά νοιώθοντας τα γόνατά μου να τρέμουν. Το πτώμα, που ήταν; “Ηθελα να ιδώ και το πτώμα!... “Η έπιμονή μου αυτή, μ' έκανε να εκνευρίζωμαι και ν' άγαναχτώ έναντίον του ίδιου του έαυτού μου.

“Ετριψα άλλο ένα σπέρτο στο τακούνι μου και το άναψα. “Η μικρή του κοκκινοκίτρινη φλόγα, τρεμούλιαζε λίγο στην ύγρη ατμόσφαιρα. “Η τσουχτερή όσμη του θειαφιού, μ' έκαψε στο λαρύγγι, και μ' έκανε να θήξω...

Στο θήξιμό μου αυτό το ξερό, μιá ατέλειωτη σειρά από τριξίματα δοντιών κι' από γκρινιάσματα τρωκτικών άπάντησε. Φρρρρρ!... Χιλιάδες μικροποδαριών θούρτσισαν το έδαφος, στην άξαφνη κι' όρμητική φυγή τους...

“Ήσαν στρατιές όλόκληρες ποντικιών εκεί μέσα!

Θά τρόμαξαν, φαίνεται, στο άναμμα του σπέρτου και στο βήξιμό μου. Βιάστηκαν να σκορπίσουν, σε χίλιες κατευθύνσεις γύρω, με ταχύτητα άστραπιαία. Μά ήσαν άναρίθμητα, ατέλειωτα, τά βδελυρά αυτά μικροτρωκτικά...

Κατάχλωμος και τρέμοντας, έβλεπα στο άσταθές φώς του σπέρτου μου, να μαυρίζη χάμω το δάπεδο άπ' τους σωρούς των μαύρων, μικροσκοπικών, εύκινήτων και τριχωτών κορμιών τους. “Ετρεχαν ξετρελλαμένα, τρομαγμένα, δώ κι' εκεί. Μά συγκρούόντουσαν όρμητικά το ένα με το άλλο, στις αντίθετες αυτές τρεχάλες τους. Πονούσαν, έτσι. “Αλληλοδαγκώνόντουσαν με φοβισμένη λύσσα. Γκρίνιαζαν νιαουριστά και θυμωμένα, ξεφώνιζαν διαπεραστικά και με μοχθηρία και τά εξαλλά ματάκια τους άστραφταν σαν μικροδιαμαντόπετρες, στο φώς του σπέρτου που κρατούσα...

Είχαν κάνει ένα φαρδύ και φοβισμένον κύκλο γύρω μου, τώρα. “Ο κύκλος τους αυτός, γινόταν πιό πυκνός, πιό άεικίνητος, κυματιστός κι' άνήσυχος, γιατί έρχόντουσαν κι' άλλες χιλιάδες ποντικιών που είχαν προφτάσει να κρυφτούν προηγουμένως. “Ο τεράστιος άριθμός τους, το φρικιαστικό τους πλήθος, τά ξεθάρρευε και τάκανε να ξετρυπώνουν πάλι άπ' τά καταφύγιά τους τολμηρά, προκλητικά, επικίνδυνωδέστατα, όσο κι' άηδιαστικά!

“Ενοιωσα παγωνιά εις το μεδούλι των κοκκάων μου. Μά στεκόμουν άκίνητος στη θέσι μου, σαν ύπνωτισμένος, σαν παράλυτος. Δέν μουκανε καρδιά να φύγω: “Ηθελα να δώ το πτώμα...

Το πτώμα!

Το νέο σπέρτο, μου ξανάκαψε τά δάχτυλα. Το πέταξα βλαστημώντας, κι' άναψα ένα άλλο. Το σήκωσα ψηλά, πιό πάνω άπ' το κεφάλι μου. “Εκανα δυό-τρία θήματα μπροστά μου, εκεί προς τά ξύλινα ράφια του τούχου.

Και με τρομαγμένη, μά άσυγκράτητη περιέργεια, γλάρωσα τά μάτια μου για να δώ!

“Ενα μουγκρητό φρίκης άνέθηκε παρευθής από τά στήθη μου και πνίγηκε εκεί στο βάθος του λαρυγγιού μου. “Εκεί που περιμένα να ιδώ ένα τσουβάλι αίματωμένο, μ' ένα πτώμα άμورφο μέσα του, αντίκρυσσά κάτι άλλο, καταχθόνιο, άπροσδόκητο, άνέκφραστα ανατριχιαστικό: “Αντίκρυσσά αίματωμένα ράκη τσουβαλιού, εκεί άπάνω στο κατασκοπισμένο ράφι!... Κι' άνάμεσα άπ' τά ράκη αυτά φαίνόταν και κοίτονταν μισοξαπλωμένος, ένας άποτρόπαιος ανθρώπινος σκελετός!

— Τί είν' αυτό; μουρμούρησα πνιχτά. Μά που είνε λοιπόν το πτώμα;

“Ασραπή φρίκης φώτισε τότε το θολωμένο μυαλό μου και μου έδωσε την εξήγησι στην άγωνιώδη αυτή άπορία μου: Τά ποντίκια, τά άμέτρητα και βδελυρά αυτά τετράποδα, είχαν καταδροχθείσι κióλας τίς σάρκες του άτυχου εκείνου πτώματος!...

Και τώρα, είχαν άπομείνει — και κοίτονταν άπάνω σ' αυτό τέ

ράφι — τά ράκη του τσουβαλιού, κι' ό άπογυμνωμένος άπαίσια σκελετός του πτώματος!

Λαχανιασμένος, τρέμοντας από φρίκη, έκλεισα τά μάτια μου για να μη βλέπω. Σκοτεινιά πηχτή, κι' ένας άέρας θαρύς, θρωμερός κι' ύγρός, με τριγύριζε. Είχα πετάξει ξανά το σπέρτο, άπ' τά τρεμουλιασμένα δάχτυλά μου. Και τόσο είχα μουδιάσει, από άγωνιώδη ανατριχίλα, ώστε στεκόμουν καρφωμένος στη θέσι μου, μη ξέροντας τί να κάνω...

Ξαφνικά, σκίρτησα. Στα πόδια μου κάτω, ένοιωσα μικροτινάγματα, σκαρφαλώματα νυχωτών μικροποδαριών στο πανταλόνι μου, γρατσουνίσματα στις ανατριχιασμένες κνήμες μου. Συγχρόνως, τ' αυτιά μου άρχισαν πάλι να θουίζουν από θροίσματα σθέλτα και μυστηριώδη κι' από μικρές, γκρινιάρικες και διαπεραστικές φωνίτσες...

“Ω, είχαν πάρει θάρρος τώρα, ή άναρίθμητες στρατιές των ποντικιών!... Και με άνήκουστη τόλμη, άγαναχτισμένα ίσως γιατί διέκρινε το μακάθριο συμπόσιό τους, παράτησαν το άπογυμνωμένο από σάρκες πτώμα και ρίχτηκαν άπάνω μου!

“Ωστε θά μ' έτρωγαν και μένα ζωντανόν, τώρα;... “Ωστε τά μολυσμένα κοφτερά δοντάκια τους θά ροκάνιζαν τώρα και τίς δικές μου ζωντανές σάρκες;

“Ο κίνδυνος, ένας κίνδυνος άνήκουστα φριχτός κι' άποτρόπαιος ήταν άμεσος. Μά άπειλούσε από στιγμήσε στιγμή, με τά

κρυερά και θανάσιμα νύχια του...

Βλαστήμησα, έξαλλος από ανατριχίλα. Μούγκρησα, χτύπησα δυνατά τά τακούνια μου χάμω και τινάζα θίαια τά χέρια και τά πόδια μου, για να φοβίσω τά πεινασμένα τρωκτικά, και για να άπαλλάξω το κορμί μου άπ' το φρικιαστικό κι' επικίνδυνο σκαρφαλώμά τους άπάνω μου...

“Άκουσα ένα «φρρρρ!» τρομαγμένο, γύρω μου. “Ενοιωσα, ότι ή έξαλλες και θίαιες κινήσεις μου τά είχαν φοβίσει κάπως. “Εχασα το χέρι μου στην τσέπη, έβγαλα ένα σπέρτο, τóτριψα λαχταρισμένα και το άναψα...

Και πάλι αναπήδησα με κίνδυνο να σθύσω πρόωρα το θειαφόσπέρτο μου. Μερικά άηδιαστικά ποντίκια είχαν μπλέξει τά νύχια τους στο ύφασμα του παντελονιού μου. Και παρ' όλα τά έπίμονα τινάγματά μου, δέν έννοούσαν — ή δέν μπορούσαν — να ξεκολλήσουν από πάνω μου και να φύγουν μακριά μου. “Ισα-ίσα τινάζόντουσαν κι' αυτά στον άέρα μετέωρα μαζί μου και έμπηγαν διαπεραστικές φωνίτσες. “Από θυμό άρά γε ξεφώνιζαν έτσι, ή καλούσαν σε βοήθεια τίς στρατιές των άλλων τετραπόδων συναδέλφων τους;

“Ιδρώτας κρύος έβρεχε τώρα το κορμί μου. Δέν ήταν φαντα

στικός, ή ύπερφυσικός κι' άπιαστος, ό κίνδυνος που διέτρεχα. “Ήταν ένας κίνδυνος ζωντανός, χειροπιαστός, άπερίγραπτος σέ φρίκη. “Αν κατάρθωναν να με νικήσουν τά βδελυρά εκείνα τετράποδα, θά με τραγάνιζαν ολοζώντανον μέσα σε μισή ώρα το πολύ, με τά άμέτρητα μικροσαγόνια τους: “Υστερα από μισή ώρα το πολύ, ό σκελετός μου — όλότελα άπογυμνωμένος από σάρκες — θά κοίτονταν άσπρουλός, χάμω στο θρωμερό πλακωστρωτο...

Το σπέρτο μου έσβυνε κι' έπρεπε να ξέρω την κατεύθυνσι προς τη σωτηρία μου. “Επρεπε να τρέξω άδίσταχτα κι' άστραπιαία προς τη σκάλα, μόλις θά θυγιζόμουν πάλι — σε μιá στιγμή, σε δυό στιγμές, σε δέκα αίώνες άγωνίας — στο σκοτάδι, με το σθύσιμο του τελευταίου αυτού σπέρτου μου!

“Εντωμεταξύ, ό ζωντανός θάνατος που με τριγύριζε, άρχισε πάλι να γίνεται θαρύς κι' άπειλητικός. Σκουπίζοντας τον ιδρώτα του μετώπου μου, έβλεπα χιλιάδες μικρών μοχθηρών ματιών, να λάμπουν και να με κυττούν πειναλέα. “Εκανα ένα - δυό θήματα προς τά πίσω, όπισθοχωρώντας προς τη σκάλα. Το θωητό του κόσμου και της ζωής, έξω στην πολυθόρυβη μεγαλούπολι, έφθανε ύπόκωφο — μά και πόσο, πόσο έπιθυμητό! — ως τ' αυτιά μου!

Κι' εγώ, πολιορκημένος άπ' τον άμέτρητο στρατό των άπεχθών εκείνων τρωκτικών, άγωνιζόμουν, τη στιγμή αυτή, έναν άγώνα άνέκφραστης φρίκης: Δέν τολμούσα να κάνω την έλαχίστη θι

(Συνέχεια στη σελίδα 43)

“Ανάμεσα στα ράκη αυτά ήταν ξαπλωμένος ένας άπαίσιος σκελετός!

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΚΡΕΑΣ ΠΑΣΤΙΤΣΑΔΑ
(ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ)

(Έστάλη υπό της κυρίας Μ. Β...)

Διαλέγομεν κρέας ψαχνό, βωδινό, εις τὸ ὁποῖο κάμνομεν μερικὲς τρυπες με τὴν μύτη τοῦ μαχαιρίου καὶ τὶς παραγεμίζομεν με φετίτσες σκόρο καὶ ἀλατοπίπερο. Κατόπιν τὸ καβουροῖζομεν ἢ τὸ κοκκινίζομεν με θούτυρο καὶ ἀρκετὰ κρεμμύδια κομμένα σὲ φέτες καὶ τὸ σβύνουμε με κρασί ἄσπρο—ἔχι ρετσίνας. Προσθέτομεν κατόπιν ἀνάλογο ντομάτα, ἀλατοπίπερο, λίγη κανέλλα, ἕνα-δυὸ φύλλα δάφνης καὶ λίγο ἀκόμα σκόρο καὶ τ' ἀφήνομεν νὰ σιγοθράσουν μέχρις ὅτου ψηθῇ τὸ κρέας καὶ μείνῃ ἀρκ. ὡ. σάλτσα. Ἐτοιμάζομεν τότε καὶ μιὰ μακαρονάδα καὶ περιχύνουμε τὴν μισὴ σάλτσα ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν ὑπόλοιπην στὸ κρέας, τὸ ὁποῖον ἔχουμε κομμένο σὲ φέτες σὲ χωριστὴ πιατέλα.

ΨΑΡΙ "Η ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ ΜΠΟΥΡΔΕΤΟ

(Έστάλη υπό της κυρίας ΕΛΕΝΗΣ ΤΣΙΜΕΡΛΗ)

Τὸ φαγητὸ αὐτὸ γίνεται εἴτε με μπακαλιάρο, εἴτε με φρέσκο ψάρι. Ἄν εἴναι μπακαλιάρος, μουσκεύεται, ὅπως πάντα, νὰ ξαρμυρίσῃ καὶ καθαρίζεται ἀπὸ τὶς πέτσες καὶ τὰ λέπια. Βάζουμε τότε ἀνάλογο νερὸ νὰ θράσῃ με 3—4 κρεμμύδια μεγάλα χονδροκομμένα, ἀρκετὸ λάδι, πιπέρι μαῦρο καὶ κόκκινο καὶ λίγο μαιντανὸ φιλό. Ἄμα θράσουν ὡς μισὴ ὥρα, ρίχνουμε τὸν μπακαλιάρο ἢ τὰ ψάρια νὰ θράσουν 10—15 λεπτά τῆς ὥρας καὶ εἶνε ἔτοιμο τὸ φαγητό.

ΣΟΥΤΖΟΥΚΑΚΙΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΑ

Παίρνουμε κιμῶν ἀπὸ καλὸ μέρος βωδινὸ ἕως 300 δράμια, τὸν ζυμώνουμε με δυὸ φέτες ψωμοῦ ψιχα, μουσκεμένη, ἕνα κρεμμύδι μεγάλο φιλό, μιὰ κουταλιά τῆς σούπας κίμινο κοπανισμένο, λίγο μαϊντανὸ καὶ ἕνα αὐγό. Ἀφοῦ τὰ ζυμώσουμε καλὰ, τὰ πλαθῶμε με ἄλεϋρι, ὅπως τοὺς κεφτέδες εἰς σχῆμα ὅμως μακρουλὸ καὶ τὰ τηγανίζουμε. Κατόπιν τὰ θάζουμε σὲ κατσαρόλα νὰ θράσουν με ἀρκετὴ σάλτσα ντομάτα, τὸ θούτυρο τοῦ τηγανιστοῦ, ἕνα ποτήρι κρασί ἄσπρο καὶ ἀλατοπίπερο ἀνάλογο, με λίγη ζάχαρι, ἔαν εἴναι ξυνὴ ἢ ντομάτα. Ἡμπορεῖ δὲ νὰ σερβιρισθοῦν μαζὺ με πιλάφι.

ΚΕΜΠΑΠ ΜΕ ΠΙΛΑΦΙ

Κόβουμε μικρὰ - μικρὰ κομματάκια κρέας ἀρνίσιο καὶ τὰ καβουρδίζουμε με ἀρκετὰ κρεμμύδια φιλά κομμένα καὶ θούτυρο, ὥστε νὰ ξανθίσῃ λίγο τὸ κρεμμύδι. Τὸ σβύνουμε τότε με ἕνα ποτήρι κρασί ἄσπρο καὶ προσθέτομε μπόλικη ντομάτα πουρὲ ἢ μπελτέ ἀναλυμένη με νερό, ἐπίσης ἀνάλογο ἀλατοπίπερο καὶ λίγη κανέλλα. Ἀφήνεται δὲ νὰ σιγοθράσῃ τὸ φαγητὸ ἕως ὅτου ψηθῇ τὸ κρέας καὶ ἀπομείνῃ με μιὰ πυκνὴ σάλτσα ντομάτα καὶ ἢ ὁποῖα σάλτσα θὰ δώσῃ γεῦσι στὸ πιλάφι, τὸ ὁποῖο γίνεται χωριστὰ σκέτο μόνον με νερό καὶ θούτυρο καὶ ἀλατοπίπερο. Σερβίρεται δὲ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ πιλάφι, τὸ κρέας με τὴ σάλτσα τοῦ.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ !..

Κάποτε σὲ μιὰ ἰταλικὴ κωμόπολι, εἶχε πάει ἕνας μικρὸς δραματικὸς θίασος, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν μπορεσε νὰ θγάλῃ οὔτε τὰ ἐξοδά του καὶ γι' αὐτὸ διελύθη κακὴν κακῶς. Οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ ἔμειναν κυριολεκτικῶς στὸ δρόμο, ἔλεεινοὶ καὶ ἀπένταροι.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς, πού τὸν εἶχε θερίσει κυριολεκτικῶς ἡ πείνα, μπήκε μιὰ μέρα σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριον, παρήγγειλε ἕνα χορταστικώτατο γεῦμα, τὸ ὁποῖο καὶ κατεβρόχθισε σάν... θηρίο!

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ φαγητό του, ὁ ξενοδόχος τοῦ παρουσίασε τὸν λογαριασμό.

—Πόσα εἶνε; ρώτησε ἀτάραχος ὁ ἡθοποιός.

—22 λιρέττες καὶ ἑβδομήντα λεπτά...

—Ἐχετε ν' ἀλλάξετε ἕνα ἑκατοστάρικο;

—Βεβαίως.

—Τότε εἴσατε εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι. Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε μιὰ πεντάρα στὴν τσέπη μου ἀποκρίθηκε ὁ ἡθοποιός.

Κι' ἀφήνοντας διαμαρτυρόμενο τὸν ξενοδόχο, σηκώθηκε κι' ἔφυγε...

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 4)

αἰα κίνησι τώρα, ἀπὸ φόβο μήπως ἐξαγριώσω περισσότερο τοὺς πειναλέους κι' ἔτοιμους νὰ μοῦ ριχτοῦν ἐχθροὺς μου...

Καθὼς λοιπὸν ὠπισθοχωροῦσα σιγαλὰ, με τὸ μισοκαμένο πειὰ σπέρτο στὰ δαχτυλά μου, οἱ σωροὶ τῶν ποντικίων κυμάτισαν ἀνίσχυα. Γκρινιάσματα δισταχτικοῦ θυμοῦ κι' ἀμηχανίας, θγήκαν ἀπ' τὰ λεπτὰ λαρύγγια τους. Πλήθος ἀπὸ αὐτὰ συμμαζεύτηκαν κιόλας στὰ πσινὰ τους πόδια — σὲ στάσι ἐπιθετικὴ — ἔτοιμα νὰ μοῦ ριχτοῦν...

Ἐπνίξα τὸ λαχανιασμό μου καὶ κούνησα δυνατὰ τὸ κεφάλι μου. Ἡ ζάλη πού με νάρκωνε, ἀλάφρωσε λίγο με τὰ θίαια αὐτὰ κινήματά μου. Ἐκανα ἄλλο ἕνα θῆμα πρὸς τὰ πίσω, προφυλακτικά. Μὰ κι' ὁ κύκλος τῶν τριχωτῶν μικροδαιμόνων κυμάτισε κι' αὐτός, κι' ἔγινε πὺ σφιχτὸς ὁλόγυρά μου...

Τὰ δευτερόλεπτα κυλούσαν ἀγωνιωδῶς καὶ μοῦ φαινόntonτουσαν σάν ὄρες. Σὲ κάθε δευτερόλεπτο πού κυλοῦσε, τόσο δυνάμωνα ὁ ἀνήσυχος κυματισμός των ποντικίων καὶ τόσο πὺ ἀπειλητικὲς ὄνηχοῦσαν ἢ διαπεραστικὲς φωνίτσες των...

Γιτωώντας πειὰ τὸ σπέρτο, τὸ ὁποῖο τσουρούφλισε τὶς σάρκες τῶν δαχτύλων μου, ἔρριξα ἕνα βλέμμα ἀποφασιστικὸ πρὸς τὴ σκάλα... Παρעυθὺς θυθίστηκα στὴν πηχτὴ σκοτεινιά... Καὶ πάλι, μπήγοντας ἕνα οὐρλιαχτὸ λαχτάρας, ὠρμησα πρὸς τὴ σκάλα ἐκείνη τῆς σωτηρίας μου!

Ἀστραπιαία, ξαναοὐρλιαξα καὶ πάλι: Τὴν ἴδια ἐκείνη ἀκριβῶς στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία ἔκανα νὰ ὀρμήσω πρὸς τὴ σκάλα, ἕνα θρόισμα ξαφνικὸ καὶ κεραυνοβόλο ἀκούστηκε ὁλόγυρά μου. Καὶ τρέχοντας ἐν τῷ μεταξύ καὶ πρὶν ἀκόμα προλάβω νὰ σκεφθῶ τί μοῦ συνέβαινε, χιλιάδες ποντικίων εἶχαν ὀρμήσει καταπάνω μου, σκαρφαλώνοντας στὸ πανταλόνι καὶ στὴ ράχη μου, τρυπώντας μέσα στὸ κορμί μου, ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ πουκάμισό μου, γκρινιάζοντας, γρατσουνίζοντας τὶς ἀνατριχιασμένες σάρκες μου καὶ λυγίζοντάς με θαρειὰ με τὸν ἀναρίθμητο καὶ φριχτὸ σωρὸ τους...

Σταμάτησα νὰ τρέχω κι' ἄρχισα νὰ κλωτσῶ καὶ ν' ἀναπηδάω σάν φρενιασμενός. Οὐρλιάσματα θραχνὰ ἔβγαιναν, ἀπ' τὸ ξερό καὶ σφιγμένο λαρύγγι μου. Κυλιόμουν χάμω, ἔκανα τοῦμπες, πηδοῦσα ὀρθός, καὶ πάλι ξανακυλιόμουν. Ἀνέμιζα σάν παράφρων τὰ χέρια μου, τινάζοντας μακρὰ μου τὰ ἀποτρόπαια τριχωτὰ μικροτέρατα, τὰ ὁποῖα ὥστόσο δὲν ἔπαυαν νὰ με χλιοδαγκάνουν παντοῦ στὸ κορμί, νὰ με χλιογρατσουνίζουν, νὰ φεύγουν μακρὰ μου τρομαγμένα καὶ πάλι νὰ μοῦ ξαναρρίχνωνται με πεινασμένη λύσσα...

—Βοήθειασα!... Βοήθειασα! οὐρλιασα διαπεραστικὰ σὲ μιὰ στιγμὴ, ἔχοντας πειὰ ἀνεβῇ τὴν πέτρινη σκάλα τοῦ ἀπαισίου ὑπογείου.

Κι' ἀμέσως ὕστερα, λουσμένος στὸν ἰδρώτα, ἀνυσαίνοντας θαθεῖα καὶ με ἀνέκφραστη ἀγωνία, αἵματοστάλαχτος, με μισοσπαραγμένες ἀπὸ ἑκατομμύρια δοντιῶν τὶς ἀνατριχιασμένες σάρκες τοῦ κοριοῦ μου, καὶ κατακουρελιασμένος, κυλίστηκα λιπόθυμος στὸ πλακόστρωτο τοῦ διαδρόμου...

.....

Τέσσερα ἡμερόνυχτα ἔμεινα ἀναίσθητος καὶ ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου. Κι' ἄλλους δυὸ μῆνες, κατόπιν, χρειάστηκα ὅσο νὰ γιαιτρευθῶ τελείως...

—Εἶχες τύχη θουνό! μοῦ εἶπε ἕνας συνάδελφός μου στοργικά, ὅταν ἦρθε στὸ νοσοκομεῖο νὰ με δῇ, κατὰ τὶς πρῶτες μετὰ τὴν ἀναισθησία μου ἡμέρες. "Ἡσούν τυχερός, πού πρόλαβες ν' ἀνεβῆς ζωντανός, στὸν φωτισμένο διάδρομο!... Τὸ φῶς του, τρώμαξε τὰ ποντίκια, καὶ τᾶδιωξε πάλι κάτω στὶς σκοτεινὲς φωληές τους... Λίγο νᾶμενες ἀκόμα, ἐκεῖ στὸ φοβερό ὑπόγειο, θὰ βρίσκαμε μονάχα τὸν ἀπογυμνωμένο ἀπὸ σάρκες σκελετό του!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΗ

Ὁ Ἀρίστιππος βλέποντας κάποτε τὸν Διογένη νὰ καθαρίζει καὶ νὰ πλένῃ μόνος του τὰ λαχανικά του, τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

—Ἄν ἤξερες νὰ κολακεύσεις τὸ βασιλεῖα Διονύσιο, δὲν θὰ θρискόσουνα τώρα στὴν ἀνάγκη νὰ πλένης μόνος σου τὰ λαχανικά...

—Κι' ἐσύ, ἀποκρίθηκε ὁ Διογένης με τὸ ἴδιο ὕφος, ἂν ἤξερες νὰ τρέφουσαι μόνον με λαχανικά, δὲν θὰ θρискόσουν τώρα στὴν ἀνάγκη νὰ κολακεύεις τὸν βασιλεῖα Διονύσιο καὶ νὰ εἶσαι δοῦλος του!...